PRIMER
PREMI DE POESIA “EL LABERINT D’ARIADNA” 2026

En commemoració del
25 aniversari de la fundació
de l’Associació El laberint d’Ariadna

VEREDICTE DEL JURAT

El col·lectiu literari El laberint d’Ariadna amb el patrocini de CEDRO-ACEC ha atorgat el primer premi en les categories de català i castellà als poetes Josep Fàbrega i Selva i Julen A. Carreño, respectivament.

Amb aquesta primera edició del premi, el certamen se situa com un esdeveniment rellevant del panorama literari actual, havent assolit una extraordinària acollida amb 249 originals presentats entre ambdues categories. Aquesta xifra de participació inicial avala l'excel·lent rebuda de la convocatòria i l'alt nivell de competitivitat de les obres rebudes.

Després d'una deliberació celebrada a Barcelona el passat 12 de gener, el jurat format per Carles Ribó, Josep Anton Soldevila, Dolors Fernández Guerrero, Jorge León Gustà, Pedro Alcarria i Ambrosio Gallego (juntament amb Antonio García Lorente com a secretari del jurat, amb veu però sense vot) va acordar els següent resultat:

Els guardonats

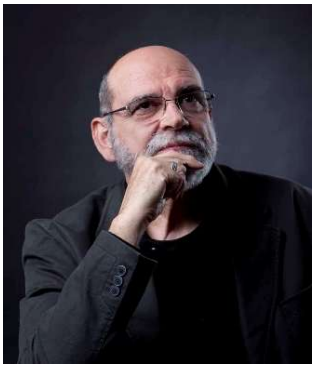

En la categoria de **llengua catalana**, l'obra guanyadora ha estat “**L’altra veritat**”, de **Josep Fàbrega i Selva**. Del poemari se n'ha enaltit la seva “perfecció formal” i la “bellesa plàstica i musical de les seves imatges”, que demostren una maduresa tècnica excepcional.

Per la seva banda, en la categoria de **llengua castellana**, el premi ha estat concedit a **Julen A. Carreño** pel seu poemari “**Hacerse imagen**”. El jurat ha destacat la “solidesa i innovació de la proposta”, subratllant l'ambició de l'autor en proposar una “mística urbana i contemporània”.

Publicació i lliurament de premis

L'acte oficial de lliurament de premis, que ha comptat amb la presència dels autors guanyadors, va tenir lloc a la sala Verdaguer de l'Ateneu Barcelonès el divendres 20 de març de 2026 a les 19:00 h.

Com a guardó, les dues obres han estat publicades per la prestigiosa editorial Ediciones Vitruvio. El poemari de Fàbrega i Selva s'ha editat dins la col·lecció Sinera, de poesia en català, mentre que el de Carreño s'ha incorporat a la col·lecció Baños del Carmen. Tots dos guardonats han rebut també una escultura commemorativa obra de l'artista Marcelo Díaz.

Amb aquest veredicte, el Laberint d'Ariadna inicia la trajectòria d'un premi que neix amb la vocació de reconèixer l'excel·lència i la projecció de la creació poètica en ambdues llengües.

El laberint d'Ariadna
El laberinto de Ariadna

ACEC
ASSOCIACIÓ COL·LEGIAL D'ESCRIPTORS DE CATALUNYA
ASOCIACIÓN COLEGIAL DE ESCRITORES DE CATALUÑA

CEDRO

Ediciones Vitruvio

PARLAMENT DE
JAVIER VELAZA
POETA CONVIDAT

Moltes gràcies per convidar-me a participar en aquest acte. Constitueix per a mi un veritable honor i un plaer celebrar amb vostès la poesia en aquest lloc emblemàtic de la cultura i l'humanisme, que són les úniques llums capaces d'il·luminar aquests temps de profunda foscor. Vull començar felicitant molt sincerament als organitzadors del certamen per la seva extraordinària labor i, per descomptat, als dos guanyadors, per regalar-nos la seva paraula.

Tant el premi com el veterà col·lectiu poètic que el convoca duen el nom de *Laberinto d'Ariadna*. I no he pogut resistir a la temptació de convidar-vos a reflexionar breument sobre aquest concepte, el del laberint, que constitueix sens dubte un dels símbols més poderosos de la cultura.

Però no us espanteu. Evitaré avorrir-vos amb llargues disquisicions acadèmiques. Probablement sabeu ja que existeix al respecte una bibliografia gairebé infinita, trufada de noms il·lustres com Karl Kérenyi o Roland Barthes, que ha intentat desentranyar els múltiples enigmes que romanen encara oberts sobre aquest símbol. Desconeixem, per exemple, on i quan es va crear, perquè existeixen representacions des d'època prehistòrica i en llocs i cultures molt allunyats entre si. Ignorem també per què els grecs li van posar aquest nom, l'etimologia i el significat del qual se'ns escapa. I no sabem tampoc el seu sentit profund, que s'ha relacionat amb nocions molt diverses, amb l'espiral, amb els intestins, amb el ball ritual, amb el caràcter tortuós de l'existència o, com pensava Borges, amb l'"opacitat del món". Totes aquestes són qüestions fascinants, però sobrepassen amb molt els deu minuts que se m'han concedit i que he promès no sobrepassar en excés.

Permetin-me, doncs, limitar-me a algunes idees inconnexes sobre la relació entre poesia, llenguatge i laberint, sobre el laberint del llenguatge i sobre el laberint del poema.

Començaré recordant una frase central del cèlebre *Tractatus* de Ludwig Wittgenstein: "El llenguatge és un laberint de camins. Vens d'una banda i reconeixes el teu camí; arribes al mateix lloc d'altra banda i no reconeixes el teu camí".

En efecte, el llenguatge és la nostra eina per a comunicar la realitat, però també, i jo diria que sobretot, per a conèixer la realitat i, en última instància, per a crear una realitat que no té realitat fora del llenguatge. Durant alguns anys va tenir lloc a casa nostra un debat relativament aferrissat sobre si la poesia és comunicació o és coneixement. Debat estèril. Sent, com és, el llenguatge l'única forma de pensament, no és possible una comunicació sense coneixement ni un coneixement sense comunicació. Coneixem a partir el llenguatge una realitat que només existeix a través del llenguatge i que comuniquem –i ens comuniquem– mitjançant el llenguatge.

Però per això mateix és fonamental ser conscients i acceptar que el llenguatge, que és la nostra eina, és una eina ambigua i deficient. "Els límits del meu llenguatge són els límits del meu món", afirmava també Wittgenstein i crec que una cosa així ve a dir un poema meu que es titula *Idioma*:

Siempre hablaste un idioma que no entiendes. / Con equívocos nombres has querido / pedir paz y ofrecer pan, con verbos / mal conjugados fuiste redactando / una confusa historia de la vida, / has descrito con adjetivos torpes / el color y el perfume de tus rosas. / No entiendes este idioma, tergiversas / sus adverbios y sus demostrativos, / perpetras oraciones imprecisas / y has intentado inútilmente amar / con sus ambiguas interjecciones / —para decir adiós te bastó siempre / con el punto final de tus silencios—. / No comprendes tu idioma. Y no lo sabes. / Con él has construido tu universo / hecho de errores y malentendidos. / No hay nada más absurdo, más hermoso.

I en aquest mateix sentit, crec que cal interpretar la triple sentència que va decretar fa gairebé 2.500 anys el sofista Gòrgies de Leontinos: *"Res existeix. Si alguna cosa existís, seria incognoscible. Si alguna cosa existís i fos cognoscible, seria incomunicable".*

Però aquesta certesa no va enfonsar a Gòrgies, ni ha d'enfonsar al poeta, en el nihilisme o en la inacció. Bé al contrari, Gòrgies va dedicar la seva llarga vida, 108 anys, al llenguatge, a la creació i a l'ensenyament. I crec que aquesta és una lliçó d'ètica, i de poètica, i d'ètica poètica, extraordinària. El poeta ha de ser ben conscient de les limitacions del seu instrument, el llenguatge, però ha de fer prevaler sobre elles el seu "ofici", un terme que empro en la seva accepció moderna de professió o ocupació, però també en l'accepció etimològica de "deure". En tots dos sentits la poesia és un ofici, i per això *Oficio* és el títol d'un poema que vaig escriure en honor del qual considero el gran poeta del llenguatge de les últimes generacions, Jaime Siles:

Perseguir la palabra, / darle caza en su vuelo, / despojar de atavíos / su frágil fundamento, / declararla desnuda, / revelar el secreto / prístino de su alma / piadosamente, luego, / amarla, abolirla / e instaurarla de nuevo, / repronunciar sus vírgenes / fonemas con aliento / demiúrgico que cifre / en un lenguaje inédito / el ya no yo aún no yo / de otro oculto universo. / Oficio deslumbrante, / deslumbrado misterio.

Ofici i misteri. Sí. I també laberint. Escriure un poema és sempre construir un laberint. Però no un laberint pla, unidimensional, sinó un laberint tridimensional com els de Piranesi o, millor encara, metadimensional com els de Escher. Un poema és un laberint on el poeta és alhora el Dèdal que el construeix, l'Asterió que l'habita i el Teseu que el transcendeix. Però al costat d'ell està Ariadna, que representa la raó i el mitjà gràcies al qual es produeix el seu desxiframent, l'entrada i la sortida, l'alliberament de la condemna. Ariadna és el llenguatge, el codi i el canal del procés de coneixement i comunicació, singular i irrepetible, que constitueix el poema. I el lector, al seu torn, torna a ser un Dèdal, un Asterió i un Teseu que desxifra el laberint amb l'ajuda de la seva pròpia Ariadna, que és diferent per a tots i cada vegada.

Ho intento dir amb un poema que he escrit expressament per a aquesta ocasió i que porta per títol *Laberinto*:

Es muy fácil entrar. Tiene infinitas / puertas abiertas –qué inútil sería / que un laberinto no tuviese entrada–. // Es sencillo llegar hasta su centro: / hay quien dice que todos los caminos / son uno mismo que conduce allí. // No es difícil salir. Solo es preciso / tener una razón –sería absurdo / que un laberinto no tenga salida–. // Solamente una cosa es imposible / cuando has construido un laberinto: / saber si estás dentro o estás fuera.

Moltes gràcies